

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zast. advokátkou JUDr. et Mgr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou, Pařížská 127/20, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-5100-3/ČJ-2021-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2021, čj. 1 A 16/2021-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 8. 1. 2021 uložila žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU), stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnila ve výroku, kterým byla stanovena doba k vycestování. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítla, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v daném případě nepřiměřené. Uvedla, že správní orgány měly spíše zvažovat uložení povinnosti k opuštění území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka bydlí od února 2021 ve společné domácnosti s občanem EU. Městský soud měl tedy posoudit, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezasahuje do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Stěžovatelka nesouhlasí s tvrzením městského soudu, že v létě 2020 měla dostatečně dlouhou dobu, kdy polevila epidemie covid-19, aby z ČR odcestovala. Městský soud nevzal v úvahu, že v okolních

zemích tomu tak nebylo. Dále stěžovatelka namítla, že délka správního vyhoštění je nepřiměřeně dlouhá. Nelze odkazovat v tomto ohledu pouze na soudní praxi, ale je třeba přihlídnout k individuálním okolnostem případu.

[5] Stěžovatelka navrhla, aby NSS napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná pouze odkázala na správní spis a správní rozhodnutí. Navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[7] Ve věcech, v nichž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se po posouzení přípustnosti kasační stížnosti NSS zabývá podle § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 1. 4. 2021 otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 10–12).

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

[10] V dané věci je nesporné, že žalobkyně pobývala na území ČR v období od 17. 7. 2020 do 7. 1. 2021 neoprávněně.

[11] Stěžovatelka v žalobě namítala pouze to, že délka správního vyhoštění je nepřiměřená. Kasační námitky týkající se zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky a možnosti postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců jsou proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

[12] Námitku týkající se toho, že délka správního vyhoštění je nepřiměřená, stěžovatelka v kasační stížnosti formulovala pouze stroze, a proto se k ní NSS může vyjádřit jen stručně.

[13] Délka správního vyhoštění byla stěžovatelce stanovena na dva roky. Správní orgán I. stupně se k délce správního vyhoštění vyjádřil na str. 6 ve druhém odstavci svého rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně po celou dobu řízení se správním orgánem I. stupně spolupracovala a vypovídala. Dodal, že uložená doba správního vyhoštění je adekvátní s ohledem na aktuálnost a závažnost protiprávního jednání stěžovatelky. K závažnosti jednání stěžovatelky se správní orgán I. stupně vyjádřil na str. 4 svého rozhodnutí. Konkrétně u závažnosti posuzoval délku neoprávněného pobytu. Žalovaná se ztotožnila se stanovenou délkou správního vyhoštění. Na str. 5 a 6 svého rozhodnutí uvedla, že délka správního vyhoštění byla uložena v dolní hranici zákonného rozmezí. Odůvodnění délky správního vyhoštění správním orgánem I. stupně shledala žalovaná dostatečným, srozumitelným a přesvědčivým. Kromě délky neoprávněného pobytu vzala žalovaná

pokračování

v úvahu i to, že stěžovatelka ve správním řízení spolupracovala. Tvrzenou nevědomost stěžovatelky o tom, že se na území ČR nachází neoprávněně, pak žalovaná posoudila s odkazem na judikaturu NSS jako bezvýznamnou, neboť pro aplikaci § 119 zákona o pobytu cizinců je nepodstatné, jaké okolnosti vedly k jeho porušení. K tomu žalovaná doplnila, že zavinění není předmětem zkoumání v případě naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

[14] NSS shodně s městským soudem konstatuje, že délka správního vyhoštění je přiměřená. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze uložit správní vyhoštění *až na 5 let*. Stěžovatelce bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině vymezeného rozmezí. Zákon nestanoví, že délka správního vyhoštění se má odvíjet od délky neoprávněného pobytu na území ČR. Délku je nutné posuzovat podle individuálních okolností případu, jak dovozuje sama stěžovatelka. Na věci nemůže změnit případně nic ani to, pokud stěžovatelka o neoprávněném pobytu nevěděla (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS, či ze dne 1. 2. 2006, čj. 2 Azs 107/2005-60). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka pobývala na území ČR neoprávněně téměř půl roku, a porušovala tak české zákony, nelze správní vyhoštění v délce 2 roky, a to ani s přihlédnutím k tomu, že stěžovatelka ve správním řízení spolupracovala, považovat bez dalšího za nepřiměřené. Správní orgány se pohybovaly v zákonných mezích a svůj závěr náležitě odůvodnily.

[15] K situaci ohledně epidemie covid-19 NSS konstatuje, že městský soud zlepšení situace ohledně epidemie vztahoval k tomu, že stěžovatelka tento čas mohla využít k legalizaci pobytu v ČR. Námitka, že situace v okolních zemích nebyla tak příznivá, proto není případná.

[16] NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. září 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu